

سویالیسم

دوره دوم شماره ۲

ارگان هسته/اقلیت

مهرماه ۱۳۷۲

اطاعت کورکورانه

زمینه های اقتصادی اجتماعی

طرح پاسخی به يك ضرورت

و بازسازی - پروسه ای که حال را به چشم انداز می رساند. پروسه کنده شدن از زمینه موجود و فراوانی به موقعیت دیگری با گروهبندی جدیدی در جنبش کمونیستی ، و این خود سومین عامل است. یعنی تکوین گروهبندی های جدید از دل بحران موجود و در پروسه بازنگری - و این سه حلقه های زنجیره واحدی است .

تلاش در خصلت یابی بحران ، آغاز گاه پروسه بازنگری و باز سازی است . در این فرآیند تطفه های گروهبندی جدید شکل می گیرد و تکوین می یابد. یعنی که در همین فرآیند گرایشات متعلق ب یک

۲ ←

همکاریهای پروژه ای بمثابه سامانه حرکت

طرح گردیده است . مبنای کار یقینا نمی تواند با دامن زدن تقسیم کار میان تئوری و پراتیک همراه باشد از اینرو و برای سامان دادن يك کار عملی - نظری در پروسه مذکور باید سامانه مناسبی در نظر گرفت . سامانه مذکور باید چنان باشد که تاب تشتت ایدئولوژیک را بیاورد بی آنکه از هم بگسلد و همچنین ظرف همکاری نیروهای پراکنده باشد بدون آنکه علل پراکندگی آنها را از نظر دور بدارد.

بربشاد کداین زمینه و چشم اندازی طرح همکاری گرایشات ایدئولوژیک سیاسی از یک جوهر بمنظور وحدت های آتی « توضیح داده می شود؟ از میان مجموعه عواملی که ایجادگر موقعیت کنونی و چشم انداز آتی است ، سه عامل در هم تنیده توضیح گر اساسی زیر بنای نظری این طرح است . عامل اول ناظر بر ارزیابی از موقعیت جنبش کمونیستی است که اساسا با خصلت یابی از بحران ایدئولوژیک سیاسی کنونی و عملکرداش توأم است . این خود ، زمینه ساز مبحث طرح همکاری است . دومین عامل که برگرفته شده از عامل نخست است ، بیان پروسه ای است در امر بازبینی ، بازبینی

اگر تشتت ایدئولوژیک ، پراکندگی و تجزیه خطوط متعارف و منتسب به «جنبش کمونیستی» را در اثر بحران بعنوان يك واقعیت پذیرفته باشیم آنگاه باید شناخت بحران و راه برون رفت از آنرا جستجو کنیم . « همکاری نیروهای از يك جوهر » طی يك پروسه «بازبینی ، بازنگری و بازسازی» همراه با فعالیت در عرصه عملی ضرورتی است که در این رابطه از سوی «هسته اقلیت»

تاکون بسیاری از سازمانها و گروههای چپ ، روابط حاکم بر تشکیلات خود را در گذشته ای نه چندان دور ، مناسبی بوروکراتیک محفل و فاقد دموکراسی و مبتنی بر اطاعت کورکورانه توده های سازمانی از رهبری ارزیابی کرده اند و عوامل مختلفی را نیز در حاکمیت چنین روابطی هوشردلسته اند: از انحرافات ایدئولوژیک در عرصه برنامه و پیش و سبک کار تا دگماتیسم و سکتاریسم و بالاخره ترکیب خرده بورژوازی سازمانهای چپ و . . . همه و همه بگونه ای در تحلیلیها و نقد گذشته کم و بیش عنوان شده است و بی شک همه این عوامل بدرجاتی عملکرد داشته است . اما این انحرافات فی نفسه نمی تواند توجیه گر مناسبات گذشته ما باشد بلکه باید آن زمینه های اقتصادی اجتماعی که ذهنیت پذیرش و تن سپردن به رفتار مطیعانه و بوروکراتیک را پدید آورده و بستر مناسبی در جهت برقراری و تحکیم چنین مناسباتی بوده است مورد تحلیل و ارزیابی قرار گیرد. چرا که اتوریته پذیری کور منحصر به سازمانهای سیاسی نبوده بلکه بمثابه يك رفتار اجتماعی فراگیر در جامعه ایران وجود داشته و دارد.

۶ ←

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی ، برقرار باد جمهوری شورایی

۸ ←

گروه‌بندی مشخص (از یک جوهر) هنگرا می شوند ، یعنی که بحران ، تشتت و خمردگی نسبی کنونی نمی تواند پایدار باشد، که بر همین زمینه موجبه تحول پایی نقطه بسته است .

این زمینه و چشم انداز وجه تمایز طرح همگرایی و طرح وحدت سازمانها بعنوان دو پاسخ عمومی به وضعیت متشتت کنونی را روشن می کند، طرح وحدت سازمانها ابمشابه یک پاسخ عمرمی و نه موردی (شرایط خود ویژه کنونی را نادیده می گیرد. یعنی همچنان بر بنیاد صفت بندی های دیروز ، وحدت سازمانهایی را طلب می کند که امروزه خود شکننده ، معلق و یا متحول اند. یعنی بنیاد کار را از قالب می گیرد تا از محتوا، یعنی بر خصیلت بحران ایدئولوژیک میاسی فراگیر چشم فرو می بندد و یا بهای لازم به آن نمی دهد، عملکردش را نادیده می گیرد، یعنی خیل جمعی از فعالین سوسیالیست غیر متشکل را از قلم می اندازد. مختصر . یعنی روزه تحول یابی گسترده ای که آغاز شده است را در معادلات وحدت کمونیست ها لحاظ نمی دارد.

طرح همگرایی ! هر چند خام ، ابتدائی و قابل بحث ، اما ، بر این باور رداخته شده است که شرایط خود ویژه ، اسخ های ویژه می طلبد. عام گویی در ارة ضرورت مقابله با بحران و تشتت و راکندگی و در یاره ضرورت وحدت مونیست ها و (برپایی ، تشکیل ، ایجاد ، اخفتن و . . .) حزب پاسخ مشخص به شرایط کنونی نیست . البته وحدت مونیست ها ضروری است، البته شکل بری سازمان جنبش کارگری کمونیستی حزب (ضروری است . اما کدام وحدت

، کدام حزب ، که حتی مفاهیم این واژه ها نیز در پروسه بازنگری و تحول است . کدام وحدت ، کدام حزب و از چه راه و روشی ؟ با کدامین گامهای عملی هر چند مضمضاتی ؟ با کدامین راه و روشی که از زمینه موجود حرکت کند، بر کند و در پروسه تحول به یک جنبش اجتماعی در نقد سرمایه قرار بگیرد؟

از اینرو طرح همگرایی خود را به قالب های تشکیلاتی محدود نمی کند، چرا که نه تنها محتوای این قالب ها سخت دستخوش تغییر و تحول است که چه بسا همین امروز بعلمت دکماتیسم های خطلی بازمانده از گروه‌بندی دیروز ، واژه ها و مفاهیم گاهها کاربست واقعی خود را ندارند . یعنی چه بسا نیروهایی در پس واژه های متفاوت اما با مفاهیم تقریباً یکسان در مقابل یکدیگر سنگر گرفته اند. و بر عکس ، چه بسا نیروهای هم سنگری که با واژه های واحد مفاهیم متفاوت (و بعضاً متناقضی) را حامل اند. پس ، کار پروسه بازنگری رهائی مباحثات از کاربست واژه ها و مفاهیم دگرگون نیز هست ، همچنانکه کار پروسه همگرایی رهائی گرایشات هم نظر از سنگرهای کاذب .

طرح همگرایی خود را به قالب های تشکیلاتی محدود نمی کند، چرا که در دوره بازبینی، تحول یابی و بازسازی، گرایشات نظری تا حدودی سیال و متحول اند، در حالاتی تعریف نشده اند و یا در پروسه پیمایش اند. بهمین دلیل عقلانی نیست که از آغاز نیروها را در گروه‌بندی های مشخص صف آرایی کرد و وحدت های تشکیلاتی را هدف قرار داد! بمثابه یک سیاست عمرمی و نه موردی، قصد انکار نیست که از هم اکنون نیز می توان راستاهای نظری بسیاری از نیروهای

متشکل و غیر متشکل را تشخیص داد. اما این راستاها هنوز تا حدودی سیال و ناپایدارند، هنوز گرایشات تعریف نشده یا خام و یا متفاوتی در قالب های تشکیلاتی موجود در حال شکل گیری اند. بخش وسیعی از فعالین کمونیست غیر متشکل اند و بخشی از اینان خود را متعلق به یک گروه‌بندی مشخص (که البته خود نیز در حال شکل گیری است) نمی دانند، مختصر، شکل بندی گروه‌بندیهای جدید در حال شدن است و نه امری مخومه .

بر این اساس ، دایره نامزدهائی که حامل گرایشات ایدئولوژیک - سیاسی از یک جوهرند و یا می توانند باشند. در ابتدای پروسه بازنگری و تحول یابی کنونی نمی تواند و نباید بسته شود. بعبارت دیگر تحقق همگرایی خود پروسه است دردل پروسه بازبینی ، بازنگری و بازسازی . یعنی اینکه نامزدهای هنگرا طی همین پروسه بازبینی یکدیگر را باز می یابند. این پروسه بازبینی ، اما ، لنگر انداختن درکتب کلاسیک مارکسیستی نیست (با ضرورت بازخوانی و درس آموزی اشتباه نشود) و عمل گرایی صرف نیز نیست (و باز با ضرورت فعالیت هدفمند اشتباه نشود). پروسه بازبینی اساساً از بطن مبارزات طبقاتی ، از بطن مبارزه طبقاتی پرولتاریا ، یعنی از بطن نقد نظری و عملی بر سرمایه در ابعاد مختلفه اش بیرون می آید.

* * *

حال ، اما ، باید تصدیق کرد که ضرورت بازنگری و بازسازی و چگونگی اش، پیشرفت طرح همگرایی و چشم انداز تکوین گروه‌بندی های جدید و سامان یافتن جنبش کمونیستی ، تمامی کلام است اگر که با پاسخ های عملی عجیب نشود. پس ستوال اینست که چگونه ؟

که بازیابی و بازسازی از طریق اش می تواند، هم جانبه تر و گسترده تر به پیش رود. ظرفی است که شرایط مناسبی را در جهت همگرایی گرایشات از یک جوهر می تواند فراهم نماید.

این چنین سامانه ای ناقص و نافی موجودیت تشکیلاتی یا انجمن ها و یا نیروهای منفرد سوسیالیست نیست، و لذا اتحاد و یا در هم آمیزی گرایشات متفاوت را در نظر ندارد. بمبارت دیگر کلیه نیروها با حفظ استقلال کامل ایدئولوژیک - سیاسی و یا تشکیلاتی در ایجادگری اش و در فعالیت هایش مشارکت می ورزند. اینکه کدام ضوابط، مقررات و یا اساسنامه ای موجودیت و فعالیت های چنین سامانه ای را بنظم می آورد موضوعی است که در پروسه عملی شکل گیری اش می تواند حل و فصل شود. هر چند که از ابتدا می توان گفت هر ضابطه و اساسنامه ای تنها می تواند از مضمون چنین سامانه ای برگرفته شود، و لذا از جمله نمی تواند ناقص و محدودگر استقلال کامل نظری و عملی هیچ نیرویی باشد. این سامانه اگر بخواهیم نامی بر آن اطلاق کنیم شاید بتواند گفت در حکم «اتحادیه سوسیالیست های ایران» است.

قصد این نوشته صرفاً پرداختن به کلیات و نشان دادن ضرورت شکل گیری چنین سامانه ای، مثلاً «اتحادیه سوسیالیست های ایران» است. با این وجود می توان پیش بینی کرد که انتشار یک نشریه فراگیر چپ به ضرورتی مبرم و بیش از پیش لاینفکی از موجودیت این سامانه تبدیل شود. نشریه ای که منعکس کننده فعالیت های عمرمی چپ باشد، نشریه ای که تبادل نظر مابین نیروها را منعکس کند و همیاری در بررسی بحران، در بازیابی و بازنگری را در محدوده

طرح پاسخی به . . .

جنبش کمونیستی ایران باشد که در خارج از کشور مقیم اند. و بالاخره مقدماتی و انتقالی است، چرا که در پروسه تحول پایبی و تکوین گروهبندهای جدید برخی عوامل تبیین گر این طرح خود نیز متحول شده و یا از گردونه خارج می شوند. یعنی اعتبار این طرح در شکل کنونی اقامت اش مربوط به همین دوره مشخص است.

طرح پیشنهادی این نوشتار عبارت است از همیاری در شکل دادن به سامانه ای که هم تا حد امکان ظرف فعالیت مشترک، نیروهای سوسیالیست باشد و هم زمینه مناسبی را در جهت همگرایی گرایشات ایدئولوژیک - سیاسی از یک جوهر فراهم نماید. در این رابطه بر چند موضوع می بایست بحث کرد: سامانه مورد بحث چیست؟ نیروهای بالقوه تشکیل دهنده اش کیانند؟ بر اساس کدام مواضعی (چه پلاتفرم یا سرامنامه ای) شکل می گیرد؟

بر مبنای شرایط خود ویژه ای که در ابتدا ترسیم شد، سامانه پیشنهادی (پاخر نام درخوری) ظرف تجمع، همیاری و همکاری نیروهای سوسیالیست است. ظرفی است که با دور زدن خط و مرزها و یا محدودیت های تشکیلاتی - در معنای موجودش - اشتراک سیاسی حداکثر فعالین سوسیالیست را تسهیل می کند. ظرف تلاش مشترک در تخفیف پراکندگی و تقویت آن بخش از فعالیت های ممکن سوسیالیستی و ایضا دمکراتیک است که جنبه مشترک می تواند داشته باشد. ظرفی است بمنظور تسهیل ارتباطات و تبادل نظر مابین سوسیالیست ها. ظرف همیاری ممکنه در غلبه بر بحران، یعنی خود ظرفی است

این نوشته (همچون نوشته ارزیابی از یک موقعیت و طرح یک ضرورت) نه کلام آخر در بررسی شرایط کنونی است و نه ارائه گر پاسخی نهایی. خود جستجوگر است. اما نه جستجوگری منفعل و ساکن (که دیگر جستجوگر نخواهد بود). لذا اگر که زمینه ها و چشم اندازهایی ترسیم می شود. حکم نیست، مباحثه ای بسته شده نیست، که آغاز مباحثه است. مباحثه ای با همیاری دیگران. واگر که طرح پاسخی ارائه می شود. خود هنوز پاسخ نیست، که طرح دعوتی است برای یافتن پاسخ. همیاری در بررسی و بازنگری و یافتن پاسخ، البته، روشی نیست که صرفاً به شرایط بحرانی و دوره های تحول محدود شود. اما امروزه بویژه، در شرایطی که بحران عمیق و عمدتاً منوط به مواضع و عملکرد این یا آن سازمان خاص و یا گروهبندهای خاصی نیست، در شرایطی که تحول و دگرگونی اساساً گروهبندهای درون جنبش کمونیستی را نیز شامل است. در شرایطی که یکی از منابع مبرم موجود بحران، غلبه مانعگی جنبش کارگری کمونیستی از حرکت سرمایه است و در شرایطی که . . . آنگاه کار بررسی و بازنگری و پاسخ پایبی بیش از هر زمان دیگری ضرورتاً کار تمامی فعالین جنبش کمونیستی است.

علاوه بر آنچه که ذکرش رفت، طرح پاسخ این نوشتار که در پی خواهد آمد طرحی است خام، محدود و انتقالی. خام است. چون تنها با همیاری دیگر فعالین جنبش کمونیستی می تواند پخته و عملی شود و یا اصلاً به پاسخ عملی ای دیگری منتهی شود. محدود است. چون حداقل در شرایط کنونی و در گامهای نخست تنها می تواند بطور مستقیم دو برگزینده بخشی از نیروها و فعالین

طرح پاسخی به . . .

ای که مربوط به نشریه است - سامان بخشد. نشریه ای که بتواند بمثاب محمل عمومی مباحثات تمامی گرایشات سوسیالیستی عمل کند. نشریه ای که صرفاً منعکس گر گرایشات خاصی در جنبش کمونیستی نیست. اگر چه خود بدلیل زمینه مساعدی که برای مباحثات فراهم می کند، می تواند منعکس کننده تکوین گرایشات هم باشد. یعنی از جمله گرایشات همگرا را نیز می توان از دل اش باز شناخت. و اگر انتشار نشریه ای جداگانه برای گرایشات از یک جرمی که در راستای روایتی خاص از سوسیالیسم و مبارزه طبقاتی همگرا می شوند، ضرورت می یابد باز نافی ضرورت انتشار یک نشریه فراگیر چه نیست. نشریه سامانه مورد بحث تنها می تواند نشریه ای غیر خطی و فراگیر باشد.

اگر که این سامان منطقی و یا معادل هیچ یک از الگوهای موجود نجمع کمونیست ها (در جنبش کمونیستی ایران) نیست، پاکی نیست. چرا که این خود پیشنهادی است در یافتن « الگوی خود ویژه ای بنا به شرایط خود ویژه. این سامانه همچون تشکیلات میاسی چسبیدی در کنار و پیروان سازمانهای سیاسی نیست. این سامانه وحدت سازمانهای سیاسی موجود نیست. مساله بر سر نفع امکان وحدت برخی سازمانها نیست. لیکن مساله وحدت سازمانها امری است جدا. سامانه پیشنهادی حزب هم نیست. باز مساله بر سر نفع تلاش در جهت تشکیل حزب (که مقبرم اش می تواند مورد بحث باشد) نیست. لیکن سامانه پیشنهادی علاوه بر محدودیت اش فاقد خصائل حزب است. سامان مورد بحث

جسبه چپا بمعنای دقیق کلمه نیز نیست، هر چند جنبه هائی از آن را شامل است. سامانه اتحاد عمل ما بین سازمانهای سیاسی نیز نیست، چرا که از آن فراتر است، چه بلحاظ نیروهای شکل دهنده اش و چه بلحاظ مضمون اش. در حقیقت سامانه محل تجمع بالقوه تمامی نیروهای سوسیالیست است یا تمامی گرایشات ضمن حفظ استقلال عمل کامل و بی قید و شرط هر نیرو. سامان دادن به فعالیت های مشترک ممکنه، تبادل نظر، همیاری در بازنگری و بازسازی، تسهیل شرایط برای هدگرائی گرایشات از یکسو جوهر و تکوین گروهبندی های جدید از جمله مشخصات چنین سامان ای است.

و بالاخره مساله آخر این است که تمامی نیروهای سوسیالیست کیانند و این تمامی نیروها حول چه مسامانه و یا پلاتفرمی در سامانه گرد می آیند.

بنا به مجموعه عواملی که بدست داده شد و بنا به زمینه و چشم اندازی که ترسیم شد، در این طرح بحث روایت های مشخص از سوسیالیسم و حاملین این روایت ها در قالب این یا آن گروهبندی مشخص مطرح نیست. شاید در این باره اتفاق نظر باشد که سوسیالیسم جنبش طبقه کارگر (در مفهوم عمومی آن) است در نقد سرمایه، یعنی که سوسیالیسم بدیل اجتماعی جامعه سرمایه داری موجود است. اما اینکه کدام روایت مشخص از سوسیالیسم و مبارزه طبقاتی و بااصطلاح اینکه کدامین « مکتب » سوسیالیستی و گروهبندی سوسیالیستی برحق است و کدامین ناحق در چارچوب بحث این طرح نمی گنجد. بر این مبنا، تمامی اجزای و سازمانها و گروهها، تمامی لجن ها و کیمته ها و نشریات و تمامی فعالین متفرقه، تمامی این نیروها که خود را سوسیالیست می دانند، از

سوسیالیسم دفاع می کنند و بطریق گوناگون جنبه ای از نقد سوسیالیستی بر سرمایه را به پیش می برند، تماماً نیروهای بالقوه چنین سامانه ای هستند.

خصیلت محل و حاملین اش خود گویای مضمون مسامانه عام یا پلاتفرم نیز هست. بدین قرار که پلاتفرم باید بگونه ای باشد که بتواند مشارکت حداکثر نیروهای بالقوه را در شکل دادن به چنین سامانه ای بالفعل کند. مطلقاً هیچ برنامه حدائقل یا اشتقاقی و یا . . . حزب و سازمانی نمی تواند مبنای پلاتفرم باشد. اساساً چنین پلاتفرمی نه می تواند مبتنی بر برنامه های سازمانی باشد و نه حتی برگرفته از فصل مشترک برنامه ها. پلاتفرم اگر که بخواهد مضمون و رسالت سامانه را بازتاب دهد نمی تواند روش مهمل گیری و تعیین فصل مشترک اعتقادات ایدئولوژیک - سیاسی نیروها را بکار گیرد. سامان دادن به سامانه ای که بالقوه بتواند حداکثر نیروهای «سوسیالیست» را گرد آورد، مطلقاً بمعنای گذشت ها و موازین های نظری و اعتقادی نیست و نباید باشد. عبارات دیگر تلاشی در تجمع حداکثر نیروها حول یک پلاتفرم نه بمعنای برسمیت شناختن و پذیرش حقانیت روایت های خاص از سوسیالیسم و مبارزه طبقاتی است و نه بمعنای تقلیل گرایی نظری.

بر این اساس، پلاتفرم صرفاً بارتاب دهنده اعلام اعتقاد عام به سوسیالیسم در کلیت اش می باشد. و اگر (تاکید می کنم اگر) قرار بر این شود که این اعلام اعتقاد عام به سوسیالیسم تشریح شود، تنها می تواند در یک چارچوب عام و کلی صورت پذیرد. چرا که (در چنین پلاتفرمی) هر قدمی در تشریح و توضیح سوسیالیسم فراتر از کلیت کاملاً بدیهی،

طرح پاسخی به يك ضرورت

غیره ، کار میباحثات است . کار روایتیهای مشخص از مبارزه طبقاتی و سوسیالیسم است . تشریح و توضیح مشخص تر این قبیل کلیات است که گرایشها را همگرا می کند یا از هم دور می سازد، که گروهبندی ها را سامان می بخشد .

مکتب بر بیان منظور از اعتقاد عام به سوسیالیسم و چارچوب کاملاً کلی تشریح اش . صرفاً بمعنای بیان همین جنبه - هر چند جنبه کلیدی - در پلاتفرم نیست . تشریح اینکه چرا نیروهانی که خود را سوسیالیست می دانند در یک سامانه جمع میشوند و هدف این تجمع، تشریح وظایف تا آنجا که زمینهای مادی اش مهیا است و یا در چشم انداز قابل پیش بینی است ، جنبه های دیگر پلاتفرم را تشکیل می دهد. تاکید بر حمایت و پشتیبانی از مبارزات طبقه کارگر ایران ، از ضرورت تشکل یابی طبقه کارگر ، از مبارزات آزادیخواهانه ، از انشلاپ و از ضرورت سرنگونی رژیم جمهوری اسلامی ، بدلیل ایرانی بودن حاملین سامانه ضروری بنظر می رسد.

مختصر اینکه وضعیت بحرانی ، دفاعی و متشنج کنونی ضرورت یک پروژه بازبینی و بازیابی و بازسازی را الزامی می کند. پروژه ای که طی آن گرایشهای همگرا می شوند و گروهبندی های جدیدی تکوین می یابد. قصد این نوشته نیز جز بیان این ضرورت هاوترسیم زمینه و چشم اندازی بیش نبوده است . اگر که طرحی مبتنی بر تجمع تمامی نیروهای سوسیالیست در سامانه ای حول برنامه ای عام (بشرحی که گذشت) پیشنهاد شده است ، پیش از آنکه پاسخی نهائی و عملی قلمداد شود، دعوتی است برای یافتن پاسخ . و کلام آخر : نطفه های جنبش نوین سوسیالیستی در درون همین وضعیت بحرانی و متشنج بسته شده است. باورزش سازیم - صابری

زمینه را برای مصالحه های نظری هموار می کند. معیاری کاذب در بررسی و شناخت نیروهای سامانه بدست می دهد. بجای ایجاد زمینه ای مناسب برای تبادل نظر و میباحثات ، سنگ بنا را اینجا بر شناختات فرقه ای می گذارد. زمانی که پروژه بازبینی و بازنگری در دستور کار است نتایج فرضی پروژه را جایگزین قدم های اولیه حرکت می کند. در مقابل ، اما ذکر اعلام اعتقاد عام به سوسیالیسم تنها بیانگر این مشخصه است که نیروهای مجتمع در سامانه خود را سوسیالیست می دانند و اعلام می کنند که می خواهند طبقه جامعه سرمایه داری و له سوسیالیسم مبارزه کنند. همین و همین ، هیچ معنای دیگری از آن نمی تواند مستفاد شود.

بهر حال، در صورتی که تشریح کاملاً عام و کلی سوسیالیسم نیز مطرح باشد، ضرورتی در فراتر رفتن از کلیات بدیسی نیست . بعنوان مثالی (صرفاً مثالی) در روشن شدن این کلیات می توان ذکر کرد که جامعه سرمایه داری یک جامعه طبقاتی و استثمار است ، که در تحولات و دگرگونی های تاریخی اجتماعی جامعه عانی نری جایگزین این جامعه خواهد شد ، که مبارزه طبقاتی و رشد نیروهای مولده این دگرگونی را تحقق می بخشد، که پرولتاریا رسالت این دگرگون سازی و فرآیند به جامعه سوسیالیستی را دارد، که دولت این دوره انتقالی تنها می تواند یک دولت کارگری باشد، که انترناسیونالیسم پرولتاری یکی از ارکان اصلی مبارزه طبقاتی پرولتاریا است ، که ... و غیره . اما تشریح اینکه منظور از مبارزه طبقاتی و رشد نیروهای مولده چیست ، مفهوم پرولتاریا چیست ، جامعه سوسیالیستی دقیقاً به چه معنایی است ، مختصات دوره انتقالی کدام است ، مفهوم و معنای دولت کارگری چیست و غیره و

اطاعت کورکورانه

زمینه های اقتصادی اجتماعی اطاعت کورکورانه : ایران از جمله کشورهایی است که یکی از طولانیترین دوره های فئودالیسم را گذرانده است. استبداد فئودالی طی قرون متمادی بهمراه مذهب بمشابه حافظ و پشتیبان این نظام یکی از بهترین عوامل پرورش دهنده روحیه و رفتار مطیعانه و رعیت گونه بوده است .

شاهان و سلاطین به نمایندگی از اشرافیت فئودال و بیاری روحانیون که بلحاظ حقوقی از مزایای اشرافیت برخوردار بوده اند و در اعمال مالکیت فئودالی بر زمین و امتیازات آن سهمی بوده اند ، طی قرون متمادی ، شخصیت و حیات فردی و اجتماعی را در مردم سرکوب کرده و اطاعت و فرمانبرداری را تا حد عبودیت و بندگی پرورش داده اند.

این عبودیت و فرمانبرداری هر چند در شرق ویژگیهای خاص خود را داشته ولی در مجموع و بطور عام دورانی از تاریخ مشترک همه ملت‌هایی است که فئودالیسم را تجربه کرده اند، ما آنچه جوامع عقب مانده یا عقب نگه داشته شده ای نظیر ایران بدان دچار گشتند ، تداوم این مناسبات پس از انقلابات بورژوازی و تحولات ناشی از آن بوده است .

انقلابات بورژوازی در اروپا که دنباله رشد نیروهای مولده بوقوع پیوست ، تحولات عظیمی را به ارمغان برد که از مهمترین آن آزادیهای بورژوازی ، جدائی دین و دولت و درهم شکستن قدرت و اتوریته مذهب و باریک اندیشی و خرافه پرستی بود. هائی از قید و بند مناسبات کهنه فئودالی و روابط اسارت بار سرواژ

زمینه های رشد ابتکار و خلاقیت انسانها را پدید آورد و بر چنین زمینه هائی امکان تحول و تحکیم مناسبات جدید فراهم گشت .

هر چند سرمایه داری طی مراحل تکامل خود و با توسعه روابط کالائی ، به اشکال دیگری آزادیهای سیاسی را به بند کشید و بردگی کار مزدوری و استثمار به شیوه سرمایه داری را سازمان داد و حتی مذهب را منطبق با مناسبات جدید بخدمت گرفت اما بهر رو در سایه تحولات اجتماعی و دگرگونیهای ناشی از این انقلابات ، مناسبات اجتماعی نوینی پدید آمد و از همه مهمتر طبقه کارگر صنعتی پای به عرصه حیات گذاشت که بدلیل نوع و شیوه تولید جمعی ، اساسا روحیاتی متفاوت با دوران گذشته داشت . اما چنین تحولی در ایران بوقوع نپیوست . انقلاب مشروطیت هر چند يك انقلاب بورژوازی بحساب می‌آید که در دهه اول قرن بیستم آغاز گردید اما از آنجا که فرایند تحولات عینی و ذهنی در جامعه ما بسرحد بلوغ خود نرسیده بود، این انقلاب نتوانست ساختار اقتصادی اجتماعی را دگرگون سازد و پس از آن نیز فئودالیسم طی چندین دهه بحیات خویش ادامه داد. رفرمهای بورژوازی شاه در دهه چهل نیز نه بر مبنای رشد نیروهای مولده که در محدوده نیازها و منافع سرمایه جهانی بوقوع پیوست . این رفرمها هر چند به حیات فئودالیسم بمشابه يك سیستم مسلط خاتمه داد و مناسبات سرمایه داری را حاکم ساخت اما عواملی همچون ضعف بورژوازی صنعتی و تفوق بورژوازی تجاری ، ابقاء قدرت اقتصادی سیاسی فئودالها بمشابه متحد انحصارات امپریالیستی تداوم شیوه های

تولید ما قبل سرمایه داری و بالاخره تداوم دیکتاتوری و سرکوب و خفقان ، ادامه نقش غرب و تحمیق گزانه مذهب و . . . موجب گردید تا دگرگونی نو تحول اساسی در جامعه پدید نیاید و میراث فئودالیسم و فرهنگ و سنن میثقی بر روابط ارباب رعیتی و روحیه فرمانبرداری و اتوریته پذیری ادامه یابد.

هر چند که چنین رفتاری در اقشار و طبقات اجتماعی مختلف بيك نسبت نبوده و متناسب با رابطه آنها با تولید اجتماعی و تاثیر پذیری مذهب متفاوت بوده است .

از آنجا که سازمانها سیاسی ریشه در این جامعه دارند لذا این رفتار اجتماعی در ابعادی هر چند محدودتر در مناسبات درونی آنها عملکرد داشته است . نیروهای متشکل در این سازمانها هر چند از توده مردم بالنسبه آگاهتر بوده اند اما به لحاظ فرهنگی تاقته جدا یافته ای از جامعه ایرانی نبوده اند . دیکتاتورهای سیاه قرون متمادی ، تاثیرات مخرب خود را بر روحیات عموم مردم و از جمله نیروهای سیاسی پرورش یافته در چنین جامعه ای بر جای گذاشته است . بر چنین زمینه ها و بستری است که اطاعت کورکورانه و تسلیم پذیری امکان بروز یافته است . طبیعی است که در چنین روابطی نه تنها خلاقیت و ابتکار پرورش نمی یابد که بالعکس خصلتهائی چون تملق و چابلوسی برای ارتقاء یافتن در سلسله مراتب تشکیلاتی امکان رشد می یابد.

امروز اگر در اثر تهاجم گسترده ضد انقلاب بر علیه گروههای سیاسی و از هم گسیختگی بسیاری از آنها مناسبات بوروکراتیک گذشته درهم شکسته است اما هنوز نمی توان

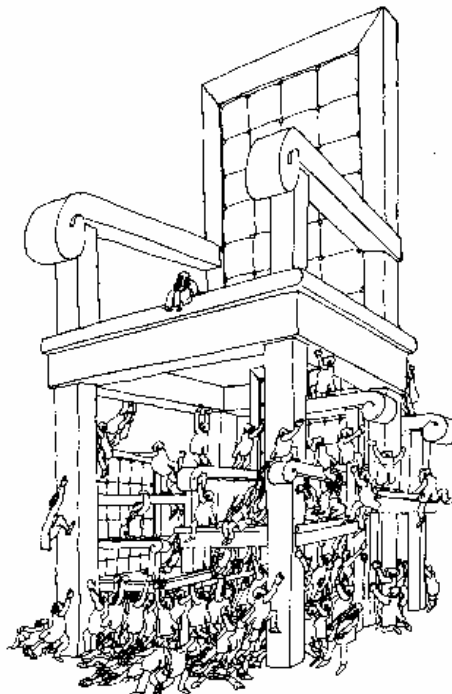
همکاریهای پروژه ای

سطوح مختلف کار بمعنای پرنسیپ های متفاوت نیست بلکه پرنسیپ جوهری یکسانی از جانب شرکت کنندگان در پروژه ها رعایت می شود. در اینجا سوسیالیزم عام يك فضا و امکان و موقعیت است که از آن آغاز می کنیم یا حداقل مرزهای عام ترین همکاریها قرار میدهمیم و همانطور که گفته شد تشکیلاتی مبتنی بر این پلاتفرم یا خود بمثابة پلاتفرم نخواهد بود.

ارتباط بین پروژه های همکاری بی آنکه يك مثلث را در ذهن متبادر کند بر مبنای تبادل نظر استوار می گردد .

رفقانی که علیرغم اعتقاد به اینکه سامانه مفروض جبهه یا حزب نیست اما بدنبال شکل های پایدار و معمول و ایستا و غیر متحرک با هر نامی هستند یقیناً پاسخ وضعیت کنونی را نخواهند داد و دست آخر یا به فصل مشترک گیری که از آن فاصله باید گرفت و یا به ره امکان همکاری در چهارچوب يك تشکل می رسند و در بهترین حالت امکان حرکت عملی مبتنی بر استقلال نظری افراد و گروهها به حداقل ممکن می رسد مگر آنکه حرکت عملی را در سطوح مختلف از دستور خارج کنند.

بطور خلاصه باید گفت سامانه ای تحت عنوان همکاریهای پروژه ای مختص همکاری نیروهای است که در پاره ای جهات بر بستر سوسیالیزم عام خود را هم سو و هم

اطاعت . . .

هر چند در عمل مکانیزمهای مربوط به روابط دمکراتیک در سامانه های جدیدی که می باید شکل گیرد با توجه به عادات و روشهای جان سخت گذشته زمان می طلبد و پروسه تغییر و تحول سریع نخواهد بود اما عملی است .

ما کمونیستها که برای آزادی، دمکراسی و سوسیالیسم مبارزه می کنیم باید از هم اکنون و بطور عینی اعتقاد به چنین جامعه ای را چه در مناسبات درون تشکیلاتی و چه در رابطه با دیگر نیروها و گرایشات نشان دهیم و به اجرا گذاریم .

نسترن

بجرات اعلام کرد که چپ ایران به نفی دیالکتیکی گذشته خود و از جمله مناسباتی که با آرمانها و ایده های ری در تضاد آشکار قرار داشت دست یافته است . ما پرورش یافته در سایه رؤیهای دیکتاتوری و حقان بوده ایم ، ما هیچگاه روابط دمکراتیک و آزادی اندیشه و عمل را تجربه و لمس نکرده ایم هر چند برای دمکراسی و آزادی مبارزه کرده ایم اما همچون نسلهای گذشته هرگز شاهد آزادی بجز مراحل کوتاهی - در تاریخ خود نبوده ایم ، اما تجارب تلخ گذشته و شکستها و ناکامیها ما را به اندیشیدن و تفکر واداشته است و این خود اولین گام در آگاهی و شناخت و تغییر است

همکاریهای پروژه ای بمشابه سامانه حرکت

امکان همکاری و فعالیت را با چنین مشخصاتی بتواند فراهم آورد، راه سطوح مختلف فعالیت را باز بگذارد، استقلال نظرات و توان بروز عملی آنها را میسر سازد، همکاری افراد مستقل و منفرد را با تشکلهای موجود عملی سازد، در عین حالیکه بر مبنای فصل مشترک گیری از نظرات بنا نمی شود. ارگان سازش نظری نباشد، در یک کلام ظرف حرکت و مقابله با سکون و انفعال کنونی باشد در پاسخ به بحران، این ظرف یقیناً ضمن حفظ ارتباط گروههای نظری متفاوت گذار از پراکندگی به سوی همگرایی نیروهای از یک جوهر را باید تحقق بخشید. این ظرف نمی تواند خاصاً برای همکاری باشد بلکه موقعیت و فضا و امکان همکاری است بر محور استقلال نظری و عملی و بدینگونه خود را از چهار چوب های تشکیلاتی متعارف مثل جبهه یا حزب و . . . جدا می کند، زیرا که تشکلهای عام سوسیالیستها و اصولاً سوسیالیسم عام، بمشابه پلاتفرم وجود ندارد و این نامی است که تلاقی نظرات مختلف در هر مقطع در بستر «سوسیالیسم عام» می توانند یخود گیرند و همانگونه که این تلاقی گنوا است، سوسیالیسم عام نیز در هر دوره از پروسه همگرایی ترجمه و بیان نظری - عملی مختلف از سوی نیروهای مختلف خواهد داشت از اینرو خود نه می تواند تشکلی پایدار و نه جوهری یکسان را ظاهر کند. پس ما از «سوسیالیسم عام» بمعنای پلاتفرم یک حرکت عملی - نظری در سطوح

مختلف با مشخصاتی که ذکر شد و بمشابه چهارچوب یک سامانه نمی توانیم سخن بگوئیم زیرا که خود بیانی هنوز استوار برای پایه های یک تشکلهای نیست و تشکلهای مبتنی بر آن امکان حرکت مشترک در سطوح مختلف را ندارد و خود بشکلی اجتماع نظرات گوناگون از قبول تا رد یک حرکت است و حاصل آن اگر قبول جوهرهای مختلف تعریف نشده در این بستر را بینیریم خنثی (پیش از همه در بعد خاص است) و با مشخصاتی که برای ظرف مفروض خود بیان داشتیم سازگار نیست بهمان طریق که حزب یا جبهه و . . . محدودیت های خاص خود را در این رابطه دارند، اما «سوسیالیسم عام» بمشابه یک فضا و یک امکان و آغاز گاه برای گره آمدن و فرارقتن است، وسیله ایست که حداقل شناخت و تعلق به بستر عام سوسیالیسم را معین می کند. (در محدوده مورد بحث) اما چگونه ظرفی برای این همکاریها و اهداف و مشخصات مذکور مناسب است؟ خود حرکت عملی پیش نشانهای ظرف مناسب خود را هر چند خام و محدود اعلام نموده است و آن همکاریهای پروژه ایست. بعنوان مثال سمینارهای چپ را می توان یک پروژه همکاری نامید. پروژه ایکه برای مبارزه «اینترنولویژیک آغاز گشته است، نه حزب است و نه جبهه و . . . بلکه ظرفی است برای تبادل نظر نیروهای سوسیالیست، امکان حرکت محدود و عامی دارد. استقلال نظری افراد و گروهها را تامین می کند، و . . .

سایر مشخصات - این عام ترین پروژه بیشتر از هر پروژه دیگری که برای حرکت عملی - نظری نیروهای سوسیالیست لازم باشد به بستر عام سوسیالیسم و تعاریف آن نزدیک است، اگر بخواهد وظائف خاصی بر عهده گیرد تاب حرکت ندارد و بیشتر در محدوده عمومی می تواند برخی حرکات بیرونی داشته باشد مثل دادن یک بولتن یا نشریه در چهارچوب مباحث سوسیالیسم عام و . . . اما یقیناً در عرصه جنبش کارگری و با این مضمون و از زاویه سوسیالیسم پروژه ها و همکاریهای دیگری در سطوح دیگر ضروریست که شاید همه نیروهای سمینار را در بر نگیرد یا کسانی را خارج از سمینار با خود همراه کند و . . . بهمین ترتیب در سطوح مختلف پروژه های همکاری دیگری ایجاد میشود که نیروهای تشکیل دهنده شان متنوع است زیرا برخی نه می خواهند و نه ملزومات این حرکت یعنی خواسته های مطرح شده در این پروژه ها را قبول دارند. هر چه به «روایت خاص» از سوسیالیسم نزدیک می شویم نیروهای هم تلاش نیز متفاوت تر می شوند. بدینگونه از عام ترین تا خاص ترین ملزومات حرکت نظری و عملی را بی آنکه مشخصات مذکور را نادیده گرفته باشیم می توان تحقق بخشید، بنحویکه وظایف کنونی میان معتقدین به انجام آن تقسیم می شود در حالیکه خود هم خط گذار و هم مجری آنند و کسی کاری نمی کند که به آن معتقد نیست یا هنوز برایش روشن نیست. در کنار آنچه که به آن معتقد است مجبور نیست وظائف دیگری را که به حکم جمعی مرعی شده اند بپذیرد.

دیدگاهها مصاحبه

میشود که بطور عملی مایل به مبارزه جمعی علیه سرمایه و سرمایه داری هستند. بالطبع این گرایش برآست هم بطور آگاهانه از سوی دولت و سرمایه داران حمایت میشود. بعبارتی دیگر دولت و پلیس گروههای نتوانزیست را تحمل میکنند و در مقابل اقدامات آنها «بردباری» نشان میدهند. یعنی میخواهم بگویم، وجود این فرم از موج جدید محافظه کاری و نیروی راست افراطی بدون دولت راسیست، بدون آقایان دست راستی کرواتوی در پست های دولتی و سطح روسا قابل تصور نیست.

از سوی دیگر همچنین این گرایشها در سطح وسیعی از شهروندان از جمله درون طبقه کارگر آلمان پایه دارد، طبقه کارگری که در مقابل دشمن واقعی (کارفرمایان، دولت بن، بوروکراتیسم بازار مشترک اروپائی و بالعوم سرمایه داری) دچار ضعف مفرط شده است.

این بخش از شهروندان مبارزه مثبتی را علیه بالائیها پیش نمی برند، بلکه علیه پائینها اقدام می کنند. عکس العمل اینها در مقابل فشار سرکوب بالائیها چنین است که به گروههای ضعیف تر از خودشان مثل، انسانهای فاقد پاسپورت آلمانی، مهاجرین، مردان و زنان کارگر غیر آلمانی، معلولین و هم جنس بازان بوزش می برند و نسبت به آنها تبعیض قاتل میشوند و یا اینکه در بهترین حالت در مقابل فشار علیه این گروههای اجتماعی ضعیف بی تفاوتی می مانند.

تا آنجائیکه من فکر میکنم این گرایش برآست محصول ذاتی خود جامعه سرمایه داری است. سرمایه داری

خودش را باصطلاح «رادیکالیزه» کرده و دندان نشان میدهد. چون که هیچ شکلی از جوامع نوع دیگر، نقدا وجود ندارد، حتی اگر این شکل بلوک شرق مفلوك سابق هم باشد.

سئوال: در حالی که در اروپای غربی حرکتی در جهت انترکراسیون بیشتر و فدرالیسم جریان دارد، اروپای شرقی عمدتا با موج تجزیه و تشدید ناسیونالیسم مواجه است. چه عواملی توضیح دهنده این دو حرکت متضاد است؟

جواب: در اینجا مجرعه ای از فاکتورهای مختلف عمل می کند. من روی سه فاکتور مکتب می کنم. اولاً بطور کلی بحرانهای عمیق اجتماعی، سیاسی و اقتصادی همواره جدائی و تجزیه طلبی را طلب می کنند و دولت‌های قوی تمایل به بلعیدن و جلب و تسلط بر دولت‌های ضعیف تر دارند. امپراتوری رم تا زمانی رشد کرد که از نظر درونی یکدست بود و استحکام داشت، ولی زمانیکه بحران درونی امپراتوری شروع شد، به صلحا قطعه تقسیم گردید. در آن دوران ایتالیا هم به قطعات زیادی تقسیم شد. بعداً در قرن نوزدهم بود که ایتالیای فعلی در شبه جزیره ایتالیا دوباره یک دولت ملی تشکیل داد. من دوباره در این مورد صحبت خواهم کرد. در مورد اروپای شرقی و شوروی سابق ما با بحران اجتماعی بسیار عمیقی سروکار داریم.

بطوریکه نظام قدیم از هم می پاشد و سرمایه داری تو ظهور در این جوامع موجد پیدایش جزایر پراکنده تولید ملدن میشود. سرمایه داری اما همزمان با افشار حاکم سابق این سیستم و بوروکراتیسم دولتی همکاری میکند. در این رابطه نوعی از مافیای اقتصادی ظهور می کند که کیسه خودش را در قالب بوروکراسی دولتی پر می کند. (بعنوان مثال کارخانه های دولتی سابق این بار بوسیله این مافیا بشکل خصوصی اداره میشوند) و در کنار امپریالیستها سهم بزرگی از مازاد تولید را به جیب می زند. (بعنوان مثال از طریق صادرات مواد خام، نفت روسیه و یا از طریق سود سرمایه ها و طلب اقساد قرض های خارجی). بیکاری عمومی، فلاکت عظیم و نبود چشم اندازی سیاسی نتایج چنین روندی است. درست شبیه چنین پروسه ای در مورد جریان نژاد پرستی داخل آلمان بوقوع می پیوندد. انسانها امکان مبارزه ای جدی علیه سرمایه داری را نمی بینند و قبل از هر چیز آنها فاقد آلت‌رناتیو اجتماعی در مقابل سرمایه داری هستند. بهمین دلیل نیز هست که آنها به سوی ایندولوژی های ارتجاعی و عدولهای واپسگرا پناه می برند. بجای همزیستی اجتماعی و گذوان امور مشترک مابین اقوام مختلف، تفرقه و تقدس قومیت تبلیغ میشود. از زمان جنگ جهانی دوم و بعنوان نتیجه مبارزه ضد فاشیستی در کشورهای شبه جزیره بالکان، اقوامی که قربانها یا هم جنگیده بودند، به یک زندگی مسالمت آمیز دست یافتند، چیزی که بخودی خود ایده مترقی بود. چرا که این چشم اندازی بود که طبقه کارگر در این

حزب متحد سوسیال مسیحی (CSU) جناب Meciar و حزب او را برای تجزیه اسلاواکی مورد حمایت مالی قرار داد. در پس کله ایشان چیزی بود که علنا در هفته نامه اقتصاد نوشته شد: «تجزیه چکسلواکی باعث بوجود آمدن جمهوری ضعیف چک ها شد و یک دولت ضعیف در پراگ باج بیشتری خواهد داد اگر که خواستههای اقلیت آلمانی پیش برود» یعنی، حداقل دولت محلی مونیخ خواهان این است که منطقه Cheb در چکسلواکی (که نام سابقش Egar بود دوباره منطقه سکونت آلمانی ها شود.

در ادامه باید به نقش روسیه هم اشاره ای داشته باشیم. این دولت رفته رفته نقش قدیمی یک دولت امپریالیستی را برعهده میگیرد. چیزی شبیه دوران قبل از ۱۹۱۷. در بسیاری از درگیریهای حاشیه روسیه دولت یا دستگاه مسکو در بازی تفرقه بینداز و حکومت کن شرکت کرد.

طبیعتا بجز این در اروپا هم گرایش به تجزیه وجود دارد. مرادری که ارزش حمایت هم دارند، چون آنها حاصل صد سال طولانی مبارزه علیه ظلم و سرکوب هستند. همچو مرادری در ایرلند و یا سرزمین باسکاها. مرادری دیگری هم هست که وحشت انگیزند و من حمایت از آنها را رد می کنم زیرا، باعث پروسه از هم پاشی شبیه یوگسلاوی میشوند. در شمال ایتالیا جمعیت اپوزیسیون در جریان انتخابات توانست بین ۳۰ تا ۵۰٪ آراء را بخود تخصیص دهد. این حزب دست راستی خواهان تجزیه ایتالیا

دیدگاهها

مصاحبه

میکردند، یعنی «تفرقه بینداز و حکومت کن». من نمی خواهم در اینجا تعیین کنم که کدام یک از عواملی که در باره آنها صحبت کردم نقش اصلی را داشت که آیا اول و دوم و یا سیاست تفرقه افکنانه امپریالیسم، بعنوان یک عامل خارجی تعیین کننده بوده است، اما این قطعی است که بعداز برسمیت شناختن هر یک از قومیت ها بعنوان یک دولت مستقل، در منطقه جنگ بوقوع پیوسته است، و این در درجه اول دولت آلمان بود که قبل از همه در بازار مشترک اروپا روی برسمیت شناختن کراوسی، اسلونی و بوسنین پافشاری کرد و بلافاصله بعد از آن آتش جنگ در منطقه روشن شد. من نگران این هستم که بزودی ما شاهد بوسه مزگ در مقدونیه، جایی که در حال حاضر نیروهای سازمان ملل مستقر هستند و بایستی احتمالا از سوی بازار مشترک اروپا بعنوان یک دولت برسمیت شناخته شود، باشیم.

در مورد تجزیه چکسلواکی سابق نیز، بنو جمهوری چک و اسلاو حداقل تمایل آلمان ایفای نقش کرد. موسسه «هاینس زایدل» نزدیک به

ناحیه از اروپا از زمان فردریک انگلس پیش روی خود داشت.

بعد از هم پاشی یوگسلاوی و تبلیغ قومیت های منفرد، اگر چنین تمایلی خواست اکثریت آحاد این اقوام بود مانعی نداشت، هر چند صحیح بود به این دینامیسم خطرناک اشاره شود که چنین روندی به پاکسازی قومی، جنگ و تفرقه های جدید منتهی خواهد شد.

دوما، تمایل متفاوتی برای این تجزیه طلبی وجود دارد که با تاریخ و سرکوبهای قبلی ارتباط دارد، روسها در شوروی سابق و صربها در یوگسلاوی در برتری قدرت قرار داشتند و اقوام دیگر خود را زیر سلطه حس میکردند. موارد روشن تری هم هست، مثلا ارمنه در قره باغ مدتها بود که خواهان خودمختاری از آذربایجان و پیوستن به ارمنستان بودند. تمام دولتهای قبلی حاکم بر مسکو توانائی حل این معضل قومی را نداشتند و این دلیل اصلی جنگ فعلی در این منطقه است. چنین وضعیتی میتواند مثلا در آینده در رابطه چین و تبت بوجود بیاید.

سوما، امپریالیسم از گرایش تجزیه طلبی در بین این اقوام سو استفاده نموده و اغلب بدان دامن میزند. این منبعث از قواعد بازی قدیمی است که رومیها از آن استفاده

زنده باد همبستگی جهانی کارگران

سرمایه داری وجود دارد. تنها اگر که دوباره موفق شویم که بخش های عظیمی از جامعه نیروی تخریب گر سرمایه داری را بشناسند و علیه آن مبارزه کنند و از سوی دیگر امکان اینرا ببینند که جامعه دیگر متحقق خواهد شد و ببینند که تنها راه خروج از بربریت است، آتوتت ما چشم انداز موفقیت و پیروزی داریم. هدف اصلی این جامعه دیگر نه سود بلکه انسان است که پاسخگوی ناسیونالیسم با همبستگی است. این جامعه تفاوت فرهنگی و هویت ملی را می پذیرد و در عین حال روی همبستگی انسانها تاکید می کند. برای ما این جامعه آلترناتیو کماکان سوسیالیسم است.

همکاریهای پروژه ای بمشابه سامانه حرکت

تلاش میدانند، هر پروژه خود محتاج تعاریف و پلتفرم متناسب خویش است و یقیناً نیروی متناسب خویش. هر کس یا جریان بسته به دریافت هایش می تواند در یک پروژه شرکت و در پروژه دیگر فی المثل شرکت نداشته باشد و طبیعتاً از همان آغاز یا در پروسه پروژه هائی شکل خواهد گرفت که حاوی نقطه نظرات متفاوت ریامخالف با پروژه های دیگر در عرصه عملی باشند و بالعکس پروژه هائی که در هم ادغام می شوند متناسب با محتوای خود چه در عرصه پراتیک (عملی - نظری) و چه در شکل و سامانه همکاری تحول می یابند.

س. فرسنگسار

همبستگی بین المللی است. بطور کلی هر کجا که نطفه جنبش علیه تجدید حیات سرمایه داری در اروپای شرقی وجود دارد، هر جا که زنان برای حق طبیعی شان و علیه ممنوعیت سقط جنین مبارزه می کنند، هر جا که انسانها علیه جنون رأیستنی می ایستند ما حمایت کنیم. بعنوان مثال طرحی هست که از معدوم روزنامه هایی که در یوگسلاوی سابق علیه جنگ و ناسیونالیسم منتشر میشود حمایت صورت گیرد. ثانیاً ما مجبوریم همواره مبارزه را در کشور خودی پیش ببریم. آلمان کاملاً یک نقش غربی را در پروسه ناپود کننده ای که زیر نام نظم نوین جهانی غسل تعمید داده شده دارد. الان سربازان آلمانی دوباره در جنگ بالکان فعال شده اند (در داخل هواپیماهای آراکس) و همچنین سربازان آلمانی همراه نیروهای استعماری در سومالی فعالند، تمام اینها را بایستی ما انشاء کنیم. در اینجا آلمان کشور ما بایستی علیه سرمایه، علیه دولت، علیه کارفرمایان مبارزه کنیم و بالاخره اینکه ما بایستی آشکار کنیم که جامعه دیگری، آلترناتیو جامعه

دیدگاهها
مصاحبه

ت و جریانی نواد پرستانه است. این سادفی نیست که ایتالیا پیشقراول نران اجتماعی عمیق در اروپاست. اید فراموش کنیم که حتی در کشور ریزی بازار مشترک اروپا یعنی پلویک طر تجزیه شدن بین دو قومیت والونی «فلاندرن» (Wallonien und Flander) وجود دارد.

سوال: هم اکنون در برخی از شورهای اروپای شرقی يك موج البته چندان گسترده و در عین حال مبهم مخالفت با فرمهای چندین سال نیر آغاز شده است، بر این زمینه وظایف مشخصی را کمونیستها می واندند در دستور قرار دهند تا به بتلای جنبش کمونیستی - کارگری در ن کشورها بیانجامد؟
واب: من سه وظیفه را می بینم، ایسن وظیفه خیلی عملی در اینجا

دیدگاهها مصاحبه

نقل در نظام سرمایه داری و استثمار کشورهای جهان سوم توسط امپریالیستها انتشار یافته است . مصاحبه کوتاه زیر در ماه یونی ۱۹۹۳ از سوی «سوسیالیسم» انجام گرفت .

وین فرد ولف سردبیر نشریه سوسیالیستی SOZ ارگان حزب اتحاد سوسیالیستی - آلمان است . بقلم این نویسنده تا به کنون کتابهای متعددی در زمینه اقتصاد ، سیستم حمل و

سئوال : دهه ۸۰ شاهد بر آمد یک موج راست در اکثر کشورهای سرمایه داری غرب بوده ایم ، آیا فرد پاشی بلوک شرق و تجزیه آن با این بر آمد رابطه ای دارد و اگر دارد این رابطه چیست ؟

جواب : چنین ارتباطی مطابق گفته شما وجود دارد . اما این ارتباط قبل از هر چیز غیر مستقیم است . پس از در هم شکستن جوامع غیر سرمایه داری ، از جمله شوروی ، اروپای شرقی و جمهوری دموکراتیک آلمان ، سرمایه میتواند افسار گسیخته حرکت کند . برعکس ادعای خیلی چپها و یا چپ های شرمگین که امروزه دیگر سرمایه داری و یا سرمایه داری کلاسیک وجود ندارد ، من در مقابل مدعی ام ، ما شاهد پا برجائی سرمایه داری کلاسیک با همه مشخصاتش آنگونه که توسط

همه اینها یورش شدید به درآمدها و دستاوردهای دموکراتیک اجتماعی وجود دارد . چنین جوی زمینه ساز بیشتر رانیسم و فاشیسم و بعبارتی راست افراطی است ، از یکسو گرایش بر است باعث انشعاب و تفرقه بین نیروهایی ← ۹

سارکس ، انگلیس ، لنین و روزالوکزامبورگ تشریح شده هستیم . تمام نشانه های نظام سرمایه داری کلاسیک از جمله بحران اقتصادی رو به تزاید ، ارتش وسیع و دائمی بی شکل ، فلاکت فزاینده ، لیزیدن پایه های نظام بانکی و بخش بورس و قبل از

کسکهای مالی خود را به شماره حساب زیر واریز نموده و رسید بانکی را به آدرس ما ارسال دلرید .

Dj.ARYANT
KTO : 32325118

BLZ : 250 501 80
STAD SPARKASSE HANNOVER
GERMANY

جهت تماس با ما نامه های خود را به آدرس یکی از آشنایان خود در خارج از کشور ارسال نمائید و از آنها بخواهید که نامه هایتان را به آدرس زیر پست کنند :

POSTFACH
NR : 910963
30429 HANNOVER
GERMANY

ظر باینکه در آلمان آدرس های
پستی از تاریخ ۹۳/۷/۱
تغییر یافته لطفاً به تغییر
آدرس توجه نمائید

زنده باد سوسیالیسم